

5. DAĻA

DZJANA DZEMIŅA SLEPENĀ VIENOŠANĀS AR ĶĪNAS KOMUNISTISKO PARTIJU, LAI ĪSTENOTU REPRESIJAS PRET FALUŅGUN

Priekšvārds

Džana Fudžeņa, 38 gadi, Sjaņhe parka darbiniece Šaņdunas provinces Pindu pilsētā Ķīnā. 2000. gada novembrī viņa devās uz Pekinu, lai apelētu Faluņgun aizstāvībai, kur viņu aizturēja varas pārstāvji. Saskaņā ar iekšējo informāciju, Sabiedriskās drošības biroja darbinieki spīdzināja un pazemoja Džanu Fudžeņu, viņi to izģērba un noskuva viņai matus. Pēc tam viņu aiz kājām un rokām piesēja pie gultas tā, ka viņa bija spiesta nokārtoties tieši gultā. Vēlāk Sabiedriskās drošības biroja darbinieki injicēja Džanas kundzei nezināmu indīgu preparātu. Pēc injekcijas viņa izjuta tik spēcīgas sāpes, ka gandrīz sajuka prātā. Līdz pat nāves stundai sieviete cīnījās ar neizturamām sāpēm. Viss šis process norisinājās vietējā “Ofisa 610” amatpersonu uzraudzībā (raksts par to tika publicēts 2004. gada 31. maijā Minhui interneta mājas lapā, interneta mājas lapas Clearwisdom ķīniešu versija)*¹.

Jana Ližuna, 34 gadi, dzīvoja Hebei provinces Baodinas rajona Dindžou pilsētā, Beimeņas ielā. Milicijas darbinieki bieži iebiedēja un apspieda viņas ģimeni, jo viņa nodarbojās ar Faluņgun. 2002. gada 8. februārī, milicijas nakts reida laikā Jan kundzes vīrs, kurš strādāja par šoferi Standartu un metroloģijas birojā, tika traumēts un baidījās zaudēt savu darbu. Viņš nespēja pretoties milzīgajam varas iestāžu spiedienam. Nākamajā rītā, nolūkojies brīdi, kad viņu vecāki bija izgājuši, viņš nožņaudza savu sievu. Jana Ližuna mira traģiskā nāvē, atstājot 10 gadus vecu dēlu. Drīz pēc tam viņas vīrs ziņoja varas iestādēm par šo incidentu, un mili-

¹ Plašāka informācija par šo gadījumu (angliski):

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>

cija steigšus ieradās nozieguma vietā, lai veiktu sekciju Jan kundzes ķermenim, kas vēl nebija atdzisis. Viņi izgrieza iekšējos orgānus no viņas ķermeņa, kamēr tie vēl bija silti un tecēja asinis. Dindžou Sabiedriskās drošības biroja darbinieks teica: “Tā bija nevis sekcija, bet vivisekcija!” (Raksts par to tika publicēts Minhui mājas lapā 2004. gada 22. septembrī)*².

Heilundzjanas provinces Vaņdzja piespiedu darba nometnē kādu sievieti, kura atradās septītajā grūtniecības mēnesī, piekāra pie stieņa. Viņas rokas sasēja ar rupju virvi, kuru izlaida caur stienim piestiprinātu trīsi. Pēc tam no viņas kāju apakšas izsita krēslu, un viņa palika karājamies gaisā. Stienis atradās 3-4 metrus virs zemes. Otrs virves gals bija uzraugu rokās. Kad viņi pavilkā virvi, sieviete palika karājamies gaisā. Pēc tam viņi atlaida virvi, un sieviete nokrita zemē. Uzraugi viņu tikmēr šādi spīdzināja, kamēr viņai notika spontānais aborts. Vēl nežēlīgāk bija tas, ka viņas vīram lika skatīties, kā viņa sieva cieš mocības (skatīt rakstu Minhui mājas lapā 2004. gada 15. novembrī, kurā ir intervija ar Van Judži, kas vairāk nekā 100 dienas tika pakļauta spīdzināšanai Vaņdzja piespiedu darba nometnē)*³.

Šīs šausmīgās traģēdijas norisinājušās mūsdienu Ķīnā. Tas noticis ar Faluņgun praktizētājiem, kuri tiek pakļauti nežēlīgai vajāšanai, un tā ir tikai niecīga daļa no neskaitāmajiem spīdzināšanu gadījumiem, kas notikuši pēdējos piecus gadus ilgstošo nepārtraukto represiju laikā.

Kopš brīža, kad Ķīna uzsāka ekonomiskās atklātības reformas XX gadsimta septiņdesmito gadu beigās, Ķīnas komunistiskā partija (ĶKP) cenšas starptautiskās sabiedrības acīs radīt pozitīvu liberālas valsts tēlu. Tomēr pēdējo piecu gadu asiņainās, neprātīgās, plaši izplatītās, nežēlīgās un necilvēcīgās represijas pret Faluņgun, ļāvušas starptautiskajai sabiedrībai vēlreiz ieraudzīt ĶKP īsto seju un kaunpilnos cilvēktiesību pārkāpumus, ko pastrādājusi ĶKP. Ķīnas sabiedrība, maldīgi uzskatot, ka ĶKP nepārtraukti uzlabojas un progresē, ir jau pieradusi vainot milicijas zemo morāles līmeni par nežēlību, kas parādās Ķīnas tiesu un likumsargājošajā sistēmā. Tomēr nežēlīgās sistemātiskās represijas pret Faluņgun, kas

² Plašāka informācija par šo gadījumu (angliski):
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html>

³ Plašāka informācija šajā sakarā (ķīniski):
<http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html>

iespiežas katrā ķīniešu sabiedrības slānī, pilnībā izklīdinājušas šos maldus. Daudzi cilvēki sāk pārdomāt, kādēļ Ķīnā varējusi notikt tik asiņaina un necilvēcīga vajāšana. Sabiedriskā kārtība pēc Lielās kultūras revolūcijas haosa tika atjaunota pirms 20 gadiem. Kādēļ valsts atkal ieslīgusi šai ārprātā? Kādēļ Faluņgun, kas atbalsta „Īstenības, Labestības, Pacietības” principus un kuru praktizē vairāk nekā 60 pasaules valstīs, tiek vajāts vienīgi Ķīnā un nekur citur pasaulē? Kādas ir Dzjana Dzemiņa un ĶKP savstarpējās attiecības šo represiju gaitā?

Dzjanam Dzemiņam trūkst kā tikumības, tā arī spēju. Bez labi iestrādāta slepkavību un melu mehānisma, kāds ir ĶKP, viņš nespētu īstenot šādu genocīdu, kas izpleties pa visu Ķīnu un pat ielauzies ārvalstīs. Analoģiski tam, ĶKP nebūtu viegli pretoties vēsturiskajām tendencēm un videi, kuru izveidojusi ĶKP starptautiskās atklātības politika un centieni savienoties ar apkārtējo pasauli, ja nebūtu tāda stūrgalvīga diktatora kā Dzjans Dzemiņš, kurš pastāvētu uz savu lēmumu. Slepēnā vienošanās un “vibrāciju sakritība” starp Dzjanu Dzemiņu un ĶKP ļauno garu pastiprināja vajāšanu nežēlību līdz vēl nepieredzētai pakāpei. Tas ir tāpat kā kliedziens kalnos, kas var izraisīt sniega lavīnu un atnest postu.

1. Līdzīgs pamats un vēsture noveduši pie kopējas krīzes uztveres

Dzjans Dzemiņš dzimis 1926. gadā, posta gadā. Līdzīgi kā ĶKP, kas slēpj savu asiņaino vēsturi, arī Dzjans Dzemiņš slēpa no partijas un ķīniešu tautas savu Ķīnas nodevēja pagātni.

Kad Dzjanam Dzemiņam bija 17 gadi, pilnā sparā norisinājās Otrais pasaules karš. Kad patriotiski noskaņotie jaunie ļaudis cits pēc cita devās uz fronti, lai cīnītos ar japāņiem un glābtu Ķīnu, Dzjans Dzemiņš 1942. gadā nolēma iegūt augstāko izglītību Centrālajā universitātē, ko Naņdzjinā dibinājis japāņu kontrolētais Vana Dzjiņvei marionešu režīms. Pētījumi ļauj izvirzīt pieņēmumu, ka patiesais iemesls bija tas, ka Dzjana Dzemiņa miesīgais tēvs Dzjans Šidzjuņš pēc tam, kad Japāna, iebrukusi Ķīnā, okupēja Dzjansu provinci, bija augsta ranga virsnieks japāņu armijas pret Ķīnu vērstās propagandas nodaļā. Dzjans Šidzjuņš bija Ķīnas nodevējs.

Ja runājam par nodevību, Dzjans Dzemiņš un ĶKP ir līdzīgi: viņiem tik ļoti trūkst līdzcietības un mīlestības pret ķīniešu tautu, ka tie uzdrīkstas bez žēlastības nogalināt nevainīgus cilvēkus.

Pēc ĶKP uzvaras pilsoņu karā (1945.-1948.), lai iekļūtu ĶKP un tādējādi vairotu savu labklājību un iegūtu stāvokli sabiedrībā, Dzjans Dzemiņš sameloja, ka viņu adoptējis un uzaudzinajis viņa tēvocis Dzjans Šancjins. Viņa tēvocis jau agrā jaunībā iestājās ĶKP, vēlāk viņu nošāva bandīti. Pateicoties šai safabricētajai ģimenes vēsturei, viņš dažu gadu laikā spēja no sīka ierēdņa izvirzīties par Elektroniskās rūpniecības ministra vietnieku. Dzjana Dzemiņa izvirzīšanās notika, nevis pateicoties viņa spējām, bet gan sakariem un protekcijai. Atrazdamies Šanhajas pilsētas komunistiskās partijas sekretāra amatā, Dzjans Dzemiņš nežēloja pūles, lai iegūtu tādu partijas magnātu labvēlību, kā Li Sjaņņians un Čeņ Juņs⁴, kuri katru gadu ieradās Šanhajā uz Pavasara svētku svinībām (ķīniešu Jaunais gads). Reiz, būdams Šanhajas pilsētas komunistiskās partijas sekretārs, viņš vairākas stundas nostāvēja salā un putenī, lai personīgi pasniegtu Li Sjaņņianam dzimšanas dienas torti.

“4. jūnija” slaktiņš 1989. gadā Tiaņanmeņ laukumā bija nākamais pagrieziena punkts Dzjana Dzemiņa liktenī. Viņš kļuva par Ķīnas komunistiskās partijas ģenerālsekretāru pateicoties tam, ka slēdza liberālo laikrakstu World Economic Herald, ieslodzīja Visķīnas tautas pārstāvju sapulces Pastāvīgās Komitejas priekšsēdētāju Vaņ Li mājas arestā un atbalstīja “4. jūnija” apspiešanu. Vēl pirms slaktiņa Dzjans Dzemiņš nogādāja Denam Sjaopinam slepenu vēstuli, pieprasot spert “radikālus soļus” attiecībā uz studentiem, pretējā gadījumā, “gan tauta, gan partija tiks paverdzinātas”. Pēdējo 15 gadu laikā Dzjans “stabilitātes, kā galvenās prioritātes” vārdā īstenojis nežēlīgu apspiešanu un slepkavojis visus citādi domājošos un grupas ar neatkarīgiem uzskatiem.

Kopš Krievija un Ķīna sāka pārskatīt savu kopējo robežu 1991. gadā, Dzjans Dzemiņš ir pilnībā atzinis cara un Padomju Savienības iebrukumu rezultātus un pilnībā pieņēmis visas nevienlīdzīgās vienošanās starp

⁴ Li Sjaņņians (1902.-1992.), bijušais Ķīnas prezidents (1983.-1988.) un Ķīnas Tautas politiskās konsultatīvās konferences priekšsēdētājs (1988.-1992.), Dzjana Dzemiņa sievastēvs. Čeņ Juns (1905.-1995.), viens no komunistiskās Ķīnas ietekmīgākajiem līderiem. Čeņs desmitiem gadu bija Politbiroja pastāvīgās komitejas biedrs un no 1987. gada līdz 1992. gadam Centrālās konsultatīvās komitejas priekšsēdētājs.

Krieviju un Ķīnu kopš Aiguņas*⁵ vienošanās laikiem. Tā viņš iztirgoja vairāk nekā miljonu kvadrātkilometru Ķīnas zemes.

Ja palūkojamies uz Dzjana Dzemiņa biogrāfiju, kurš izliekas par ĶKP mocekļa bāreni, taču patiesībā ir Ķīnas nodevēja vecākais dēls, tad viņš pats ir sekojis melīgās ĶKP piemēram; atbalstot “4. jūnija” slaktiņu un apspiežot demokrātiskās kustības un reliģiskās ticības, viņš pārņēma ĶKP slepkavību praksi. Tāpat kā ĶKP, kas ir pieradusi, ka to kā komunistiskās internacionāles Tālo Austrumu atzaru vada Padomju Savienība, Dzjans Dzemiņš tagad izdāļā zemi. Viņam ir liela pieredze nodevībā, kas tik raksturīga ĶKP.

Dzjanam Dzemiņam un ĶKP ir līdzīga kaunpilna izcelsme un vēsture. Tādēļ tiem abiem ir asi izteikta savas varas nestabilitātes izjūta.

2. Dzjans Dzemiņš un komunistiskā partija baidās no „Īstenības, Labestības, Pacietības”

Starptautiskās komunistiskās kustības vēsture rakstīta ar simtiem miljonu ļaužu asinīm. Gandrīz katra komunistiska valsts izgājusi procesu, kurš analogs Staļina cīņai pret kontrrevolūciju bijušajā Padomju Savienībā. Miljoniem un pat desmitiem miljonu nevainīgu cilvēku tika nežēlīgi noslepkavoti. XX gadsimta deviņdesmitajos gados Padomju Savienība pārstāja eksistēt, un Austrumeiropā sākās dziļas pārmaiņas. Komunistu bloks pēkšņi zaudēja vairāk nekā pusi savas teritorijas. ĶKP guva no tā svarīgu mācību, apjaušot, ka apspiešanas pārtraukšana un vārda brīvība nozīmē pašrocīgi parakstīt sev nāves spriedumu. Ja cilvēki drīkstēs brīvi izteikties, kā gan ĶKP spēs noslēpt savas asiņainās ļaundarības? Kā spēs attaisnot savu melīgo ideoloģiju? Ja pārtrauktu apspiešanu, vai tad tiešām cilvēki, kurus vairs neietekmē draudi un meli, neizvēlētos pārliecību, kas ir atšķirīga no komunistiskās? Kā gan tad ĶKP spētu uzturēt sociālo bāzi, kas ir tās izdzīvošanas pamatā?

Pēc savas būtības ĶKP palikusi tāda pati, neskatoties uz visām tās ārējām izmaiņām. Pēc “4. jūnija” slaktiņa Dzjans Dzemiņš kļiedza, ka nepieciešams “jau embrija stadijā iznīcināt visus nestabilos faktorus”. Viņš nolēma, ka nekad neatteiksies no meliem, turpinās melot sabiedrībai un apspiest cilvēkus līdz pēdējam.

⁵ 1858. gada 28. maijā <http://www.law.edu.ru/doc/document.asp?docID=1118449>

Tieši šajā laikā Ķīnā sāka izplatīties Faluņgun. Sākumā daudzi uzlūkoja Faluņgun kā cjiġun*⁶ paveidu ar īpašu efektivitāti slimību ārstēšanā un organisma atveseļošanā. Vēlāk cilvēki sāka saprast, ka Faluņgun būtība nav tā pieci vienkāršie vingrinājumu kompleksi. Faluņgun būtība ir mācīt cilvēkiem kļūt labākiem, balstoties uz “Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem.

2.1. Faluņgun māca “Īstenību, Labestību, Pacietību”; komunistiskā partija izplata “melus, ienaidu un cīņu”

Faluņgun runā par “Īstenību”, par to, ka nepieciešams runāt tikai patiesību un darīt krietnus darbus. ĶKP balstās uz cilvēku ideoloģiskās apstrādes meliem. Ja katrs runās tikai patiesību, tad sabiedrībai kļūs zināms, ka ĶKP izveidojās, pieglaimojoties Padomju Savienībai, slepkavojot, veicot arestus, piemērotā brīdī bēgot, audzējot opiju, izmantojot karu ar Japānu utt. Reiz ĶKP paziņoja: “Bez meliem nav iespējams sasniegt kaut ko ievērojamu.” Pēc tam, kad ĶKP bija sagrābusi varu, tā vienu pēc otras uzsāka politiskas kampaņas, kas noveda pie neskaitāmiem asiņainiem upuriem. Ļaužu mudināšana uz godīgumu tādējādi neizbēgami novestu pie ĶKP nosodījuma.

Faluņgun runā par “Labestību”, par to, ka vispirms vienmēr jādodomā par citiem, jebkuros apstākļos ar žēlsirdību jāizturas pret apkārtējiem. Komunistiskā partija vienmēr iestājusies par “nežēlīgu cīņu un nesaudzīgu apspiešanu”. ĶKP paraugvaronis Lei Fens*⁷ reiz sacījis: “Mēs nedrīkstam just žēlsirdību pret saviem ienaidniekiem, mums jābūt pret tiem aukstiem kā bargākā ziema.” Patiesībā ĶKP līdzīgi izturējās ne vien pret ienaidniekiem, arī pret saviem biedriem tā neizturējās labāk. Komunistiskās partijas dibinātājus, augstākos virspavēlniekus un maršalus, pat

⁶ Cjiġun – Ķīnā lietots vispārējs apzīmējums enerģētiskiem vingrojumiem. Pastāv neskaitāmas cjiġun skolas, vairums no kurām sakņojas tradicionālajā garīgajā ticībā. Faluņgun ir viena no cjiġun formām.

⁷ Lei Fens – ķīniešu karavīrs, kurš kļuva slavens ar savu pašizliedzīgo uzticību Mao Dzedunam. Viņš gāja bojā zem krītoša telegrāfa staba, apsargājot noliktavu. Lei Fenam bija iespēja atlēkt sānis, taču viņš to nedarīja, un gāja bojā staba saspiešs, jo pēc instrukcijas viņš nedrīkstēja izkustēties no vietas. Gadu pēc viņa nāves priekšsēdētājs Mao Dzeduns izvirzīja saukli: “Mācīties no biedra Lei Fena.” Lei Fenu pēc nāves apbalvoja, viņa ģimenes tika izkārtas pa visu Ķīnu, un kopš tā laika, līdz pašai Mao nāves dienai, viņš bija viens no visvairāk godātajiem Ķīnas nacionālajiem varoņiem.

valsts priekšsēdētāju viņu pašu partija brutāli nopratināja, nežēlīgi piekāva un briesmīgi spīdzināja. Tā dēvēto ienaidnieku masveida slepkavības bija tik nežēlīgas, ka mati ceļas stāvus. Ja sabiedrībā valdītu labestība, tad ĶKP izvērstās, uz ļaunumu balstītās masveida kampaņas nekad nebūtu varējušas notikt.

“Komunistiskās partijas manifestā” ir teikts, ka katras sabiedrības vēsture ir cīņas vēsture. Tas atspoguļo komunistiskās partijas uzskatus attiecībā uz vēsturi un visas pasaules attīstību. Faluņgun māca, ka, izraisoties konfliktam, nepieciešams meklēt trūkumus sevī. Šie iekšējie trūkumu meklējumi un paškontrolē ir pilnībā pretēji ĶKP cīņas un uzbrukuma filozofijai.

Cīņa ir galvenais līdzeklis, ko izmanto komunistiskā partija, lai iekarotu politisko varu un izdzīvotu. Komunistiskā partija periodiski uzsāk politiskās kampaņas noteiktu ļaunu grupu apspiešanai, lai tādā veidā smeltos jaunus spēkus un dotu iespēju “atdzimt savam revolucionārajam kaujas garam”. Katru šādu kampaņu pavada nežēlība un meli, lai pastiprinātu un atjaunotu ļaudis bailes, kas nepieciešamas varas noturēšanai.

No ideoloģiskā viedokļa filozofija, uz kuru balstās komunistiskā partija un kas nepieciešama tās izdzīvošanai, ir pilnīgi pretēja tam, ko māca Faluņgun.

2.2. Cilvēki, kuriem ir taisna ticība, neizjūt bailes, bet ĶKP balstās uz cilvēku bailēm, lai noturētu savu politisko varu

Cilvēki, kas iepazinuši patiesību, nepazīst baili. Kristietība tika vajāta 300 gadus. Neskaitāmi kristieši zaudēja savas galvas, tika sadedzināti uz sārziem vai noslīcināti, tika pat mesti lauvām un tīģeriem par barību, taču viņi neatteicās no savas ticības. Kad vēstures gaitā budisms tika pakļauts vajāšanām, tā sekotāji, tāpat kā kristieši, palika uzticīgi savai pārliecībai.

Viens no ateistiskās propagandas pamatmērķiem ir cenšanās piespiest ļaudis ticēt tam, ka neeksistē ne paradīze, ne elle, ka nav karmiskās atmaksas, lai cilvēkus vairs neiegrožotu viņu sirdsapziņa. Tā vietā viņi koncentrē uzmanību uz labklājību un komfortu kā šīs pasaules realitāti. Šajā gadījumā var manipulēt ar cilvēku vājībām, un komunistiskā parti-

ja, pielietojot iebaidīšanu un laicīgās pasaules kārdinājumus, var pilnībā kontrolēt cilvēkus. Ļaudis, kuri ir stipri savā ticībā, spēj raudzīties pāri dzīvei un nāvei. Viņi nepakļaujas laicīgās sabiedrības ilūzijām. Viņi mierīgi noraugās uz laicīgās pasaules labumiem un to, ka viņu dzīvība tiek apdraudēta, nolemjot neveiksmei visus komunistiskās partijas mēģinājumus manipulēt ar viņiem.

2.3. Faluņgun augstās tikumības normas traucē ĶKP

Pēc “4. jūnija” notikumiem 1989. gadā ĶKP ideoloģijas ietekme piedzīvoja pilnīgu pagrimumu. 1991. gada augustā bijušās Padomju Savienības komunistiskā partija sabruka, tam sekoja milzīgas pārmaiņas Austrumeiropā. Tas spēcīgi ietekmēja ĶKP un ārkārtīgi izbiedēja to. Tās valdīšanas likumība un eksistences perspektīvas izrādījās stipri apšaubāmas, kad tā saskārās ar smagu krīzi gan savā valstī, gan ārzemēs. Šajā laikā ĶKP vairs nespēja apvienot savus biedrus ar marksisma-ļeņinisma un maoisma doktrīnu palīdzību. Tā vietā ĶKP pievērsās vispārējai korupcijai apmaiņā pret partijas biedru lojalitāti. Citiem vārdiem sakot, partijas biedriem bija atļauts vairot savu labklājību ar kukuļņemšanu un izšķērdēšanu, kas nebija atļauts bezpartejiskajiem. Jo īpaši pēc Dena Sjaopina brauciena pa Ķīnas dienvidiem 1992. gadā⁸ Ķīnā valdības amatpersonu vidū uzplauka korupcija un spekulācija nekustamo īpašumu jomā un fondu biržā. Visur parādījās prostitūcija un melnais tirgus. Izplatījās pornogrāfija, azartspēles un narkotikas. Kaut gan būtu netaisni teikt, ka komunistiskajā partijā nav neviena laba cilvēka, sabiedrība jau sen zaudējusi ticību partijas centieniem, kas vērsti uz korupcijas izskaušanu, un uzskata, ka lielākā daļa vidējā un augstākā līmeņa valsts amatpersonu jau ir korumpētas.

Tai pašā laikā augstās morāles normas, ko demonstrē Faluņgun praktizētāji, kas seko „Īstenībai, Labestībai, Pacietībai”, radušas atsauksmi labestībai ļaužu sirdīs. Faluņgun piesaistījis simtiem miljonus cilvēku, kas sākuši nodarboties ar šo praksi. Faluņgun ir taisnības spogulis, kas visā pilnībā atklāj ĶKP netaisnību.

⁸ 1992. gadā Dens Sjaopins no zināmas nošķirtības atgriezās aktīvā politiskā dzīvē, uzsākdams ceļojumu uz Šeņdžeņu Ķīnas dienvidos pie Honkongas, kur uzstājās ar runām, lai veicinātu sociālisma tirgus ekonomikas attīstību Ķīnā. Dena viesošanās galvenokārt bija vērsta uz to, lai atmodinātu Ķīnas ekonomisko reformu no miega, kurā tā iegrima pēc 1989. gada slaktiņa Tiananmen laukumā.

2.4. ĶKP ir ārkārtīgi greizsirdīga par to, kā tiek īstenota Faluņgun izplatība un vadība

Faluņgun izplatība ir unikāla – no cilvēka pie cilvēka, no sirds uz sirdi. Faluņgun vadības struktūra ir brīva, jebkurš var atnākt un aiziet pēc savas vēlēšanās. Tas ārkārtīgi atšķiras no ĶKP stingrās struktūras. Neskatoties uz stingro organizāciju, uz to, ka katru nedēļu vai pat biežāk tika organizētas politiskas nodarbības un grupveida pasākumi, ĶKP šūniņas pastāvēja tikai formāli. Tikai nedaudzi partijas biedri bija vienisprātis ar partijas ideoloģiju. Turpretim Faluņgun piekritēji apzināti sekoja „Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem. Pateicoties Faluņgun milzīgajai efektivitātei garīgās un fiziskās veselības uzlabošanā, Faluņgun sekotāju skaits strauji auga. Praktizētāji paši pēc savas vēlēšanās mācījās pēc Li Hundži kunga grāmatām un par saviem līdzekļiem izplatīja Faluņgun. Neilgu septiņu gadu laikā Faluņgun praktizētāju skaits pieauga no nulles līdz simts miljoniem. Kad viņi rītos izpildīja vingrojumus, Faluņgun mūziku varēja dzirdēt gandrīz katrā Ķīnas parkā.

Komunistiskā partija paziņoja, ka Faluņgun “cīnās” ar ĶKP par tautas masām un ka tas ir reliģija. Patiesībā Faluņgun nes ļaudīm kultūru un dzīvesveidu. Tā ir senču kultūra un tradīciju avots, kuru ķīnieši jau sen zaudējuši. Dzjans Dzemiņš un komunistiskā partija baidās no Faluņgun, jo, līdz ko sabiedrība pieņems šo tradicionālo morāli, nekas nespēs kavēt tās strauju izplatību. Līdzīgu tautas tradīciju mantojumu ĶKP desmitiem gadu varmācīgi slēpa, apspieda un viltoja. Atgriešanās pie tradicionālā ir vēstures izvēle. Šis ir atgriešanās ceļš, ko pēc posta un nelaimēm izvēlējušies vairums ļaužu. Kad cilvēkiem tiek piedāvāta līdzīga izvēle, viņi spējīgi atšķirt labo no ļaunā un atteikties no sliktajiem ieradumiem. Tā noteikti būtu pilnīga noliegšana un atsacīšanās no visa tā, ko propagandē komunistiskā partija. Tas būtu tas pats, kas ĶKP pamatu sašūpošana. Kad Faluņgun sekotāju skaits pārsniedza komunistiskās partijas biedru skaitu, varat iedomāties, cik dziļas bailes un greizsirdību izjuta ĶKP.

Ķīnā komunistiskā partija īsteno totālu kontroli pār katru sabiedrības slāni. Lauku rajonos komunistiskās partijas šūniņas pastāv katrā ciematā. Pilsētu rajonos ĶKP komitejas ir katrā administratīvā iestādē. Armijā, valdībā un lielajos uzņēmumos partijas struktūras iesniedzas pašos pamatos. Absolūts monopols un ekskluzīvas tiesības manipulēt ir ĶKP

galvenās metodes sava režīma uzturēšanai. Ķīnas Konstitūcijā ir īpaša frāze par “pastāvīgu vadošo partijas lomu”. Turpretī Faluņgun praktizētāji acīmredzami dod priekšroku „Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem. ĶKP tajā saskata tieši “partijas vadošās lomas noliegumu”, kas tai ir absolūti nepieņemami.

2.5. Komunistiskā partija Faluņgun pārliecībā saskata draudus komunistiskā režīma likumībai

Īstena garīga pārliecība neapšaubāmi ir izaicinājums komunistiskajai partijai. Tā kā komunistiskā režīma likumība balstās uz tā dēvēto „vēsturisko materiālismu” un vēlēšanos uzcelt “paradīzi zemes virsū”, tā var balstīties tikai uz “visas pasaules avangarda” vadošo lomu, proti, uz komunistisko partiju. Tai pat laikā, ateisma ieviešana deva iespēju komunistiskajai partijai brīvi interpretēt, kas ir pareizs, kas ir labs, kas ļauns. Rezultātā morāle, labais un ļaunais nemaz netika pieminēti. Viss, kas cilvēkiem bija jāzina – partija ir “dižena, izcila un pareiza”.

Tomēr ticība sniedz cilvēkiem nemainīgas labā un ļaunā normas. Faluņgun skolnieki vērtē labo un ļauno, balstoties uz „Īstenību, Labestību, Pacietību”. Tas acīmredzami traucē ĶKP pastāvīgajiem centieniem “unificēt ļaužu domāšanu”.

Ja mēs turpinātu šo analīzi, varētu atrast arī citus iemeslus. Tomēr jebkurš no iepriekšminētajiem pieciem iemesliem būtu postoši ietekmējis ĶKP. Patiesībā Dzjans Dzemiņš apspiež Faluņgun šo pašu iemeslu dēļ. Dzjans Dzemiņš uzsāka karjeru ar meliem par savu pagātni, tādēļ, protams, viņš baidās no „Īstenības”. Apspiežot cilvēkus, viņš ātri vien tika pie panākumiem un varas, protams, ka viņam nepatīk „Labestība”. Viņš saglabā savu varu, uzturot partijas rindās politisku cīņu, tādēļ gluži dabiski izjūt nepatiku pret „Pacietību”.

Par Dzjana Dzemiņa skaudīgo un sīkumaino raksturu var spriest pēc kāda sīka incidenta. Hemudu arheoloģiskie izrakumi⁹ Džedzjanas provinces Jujao apriņķī (tagad tai piešķirts pilsētas statuss) ir ievērojams kultūras un vēstures mantojums, kas atrodas valsts aizsardzībā. Reiz Hemudu vēstures pieminekļa atsauksmju grāmatā savu atsauksmi atstāja

⁹ 1973. gadā atklātie Hemudu apmetnes izrakumi, kuru vecums ir ap 7000 gadu, ir nozīmīgs neolīta perioda Ķīnas apmetņu arheoloģiskais piemineklis.

Cjao Ši*¹⁰. 1992. gada septembrī muzeja apmeklējuma laikā Dzjans Dze-
miņš ieraudzīja Cjao Ši ierakstu, un viņa vaigs acumirkļi satumsa. Viņa
pavadītāji kļuva nervozi, jo zināja, ka Dzjans Dze-
miņš necieš Cjao Ši un
tik ļoti mīl izrādīties, ka atstāj savas atsauksmes visur, kur vien parādās.
Viņš atstāja savu ierakstu pat Ceļu milicijas pārvaldē un Sabiedriskās
drošības pārvaldē Cinaņas pilsētā, kā arī Džeņdžou pilsētas pensionēto
inženieru asociācijā. Muzeja vadība neuzdrošinājās ignorēt Dzjana Dze-
miņa sīkumainību. Vēlāk, aizbildinoties ar restaurācijas darbiem, muzeja
vadība pirms atkārtotās atklāšanas nomainīja Cjao Ši atsauksmi ar Dzja-
na Dze-
miņa ierakstu.

Runā, ka Mao Dzeduns sarakstījis “četrus izcilu un ietekmīgu darbu
sējumus”, kamēr “Dena Sjaopina izlasē” tiek izklāstīta “kaķa teorija”^{*11}
ar praktiskās ideoloģijas elementiem. Dzjans Dze-
miņš, lai kā piepūlētu
savas smadzenes, spēja radīt tikai trīs domu graudus, tomēr viņš pats ap-
galvoja, ka uzrakstījis “trīs nodaļas” (tiek uzskatīts, ka pat šo izteikumu
autors ir cits cilvēks). Tās tika publicētas grāmatas formātā un ĶKP tās
izplatīja visās valsts iestādēs visos līmeņos, tās tika pārdotas tikai tādēļ,
ka cilvēkus piespieda tās pirkt. Neskatoties uz to, partijas biedri joprojām
neizrādīja Dzjanam Dze-
miņam ne mazāko cieņu. Viņi izplatīja baumas
par viņa attiecībām ar kādu dziedātāju un pārstāstīja viens otram nepatī-
kamas epizodes par to, kā viņš kāda ārzemju brauciena laikā izpildījis
“O, sole mio”, bet Spānijas karaļa klātbūtnē atļāvies ķemmēties. Kad
uzstājās Faluņgun pamatlicējs Li Hundži kungs, kurš bija dzimis kā vien-
kāršs pilsonis, zāli piepildīja profesori, speciālisti un ārzemēs studējoši
ķīniešu studenti. Daudzi doktora grādu ieguvuši cilvēki lidoja tūkstošiem
kilometru, lai noklausītos viņa lekcijas. Li kungs uzstājās vairākas stun-
das, neizmantojot uzmetumus. Pēcāk viņa lekcijas tika pārrakstītas no
audio lentes uz papīra un izdotas grāmatā. Godkārtīgajam, skaudīgajam
un sīkumainajam Dzjanam Dze-
miņam tas šķita neizturami.

Dzjans Dze-
miņš piekopj ārkārtīgi izšķērdīgu, juteklisku un izvirtušu
dzīves veidu. Viņš iztērējis 900 miljonus juaņu (vairāk nekā 110 miljoni
ASV dolāru) lepnas personīgās lidmašīnas iegādei. Dzjans bieži izsnie-

¹⁰ Bijušais Višķinas tautas pārstāvju sapulces Pastāvīgās komitejas priekšsēdētājs.

¹¹ Dens reiz sacījis: “Melnas kāķis vai balts kāķis ir labs vien tīkmēr, kamēr tas ķer peles”, ar
to liekot saprast, ka ekonomiskās reformas mērķis ir nest cilvēkiem labklājību, vienalga,
vai pēc formas tā ir sociālistiska vai kapitālistiska.

dzis desmitiem miljardu juaņu valsts naudas savam dēlam biznesa darījumiem. Izmantojot savu dienesta stāvokli, viņš izgādājis saviem radiem un mīluļiem augstus amatus ministriju līmenī, kā arī veicis ārkārtējus pasākumus, lai noslēptu savu draugu ar korupciju saistītās darbības un noziegumus. Šī iemesla dēļ Dzjans baidās no Faluņgun morālās ietekmes, bet vēl vairāk viņš baidās no tā, ka paradīze, elle un princips, ka par labo tiks atmaksāts ar labu, bet par ļaunumu pienākas sods, par ko tiek runāts Faluņgun, patiešām pastāv.

Dzjanam piederēja neierobežota vara ĶKP, taču, tā kā viņam nepiemita nekādi īpaši talanti, ne arī politiski sasniegumi, viņš bieži uztraucās par to, ka tiks atstādināts no varas ĶKP pastāvošajā nežēlīgajā cīņā par ietekmi. Viņš ļoti raizējās par savu statusu, kas bija viņa varas “kodols”. Viņš vērpā intrigas, lai iznīcinātu nesaskaņas un atbrīvotos no saviem politiskajiem ienaidniekiem Jana Šankuņa un viņa brāļa Jana Baibina. 1997. gada 15. partijas kongresa un 2002. gada 16. partijas kongresa laikā Dzjans piespieda savus oponentus atkāpties no ieņemamā amata. Turpretim viņš pats, ignorēja svarīgus noteikumus un visiem spēkiem turējās pie sava amata.

1989. gadā jaunais ĶKP ģenerālsekretārs Dzjans Dzemiņš noturēja preses konferenci vietējiem un ārvalstu žurnālistiem. Franču žurnālists uzdeva jautājumu par kādu studentu, kas “4. jūnija” incidenta rezultātā tika nosūtīts uz fermu Sičuāņas provincē, kur bija spiesta pārnēsāt ķieģeļus no vienas vietas uz otru un kur viņu vairākkārt izvaroja vietējie zemnieki. Dzjans atbildēja: “Nezinu, vai tas, par ko jūs runājat, tā ir, bet šī sieviete ir varmācīga dumpiniece. Ja tā ir patiesība, tad viņa to ir pelnījusi.” Lielās kultūras revolūcijas laikā Džana Džisjina*¹², atrodoties ieslodzījumā cietumā, tika pakļauta grupveida izvarošanai, pēc tam viņai tika pārgriezta rīkle. Iespējams, Dzjans Dzemiņš uzskata, ka arī viņa to ir pelnījusi. Šeit itin labi redzama Džjana Dzemiņa izvirtušās un noziedzīgās domāšanas nežēlība.

Apkopojot visu iepriekšminēto, Džjana Dzemiņa netikumība, alkas pēc diktatoriskas varas, nežēlība un bailes no „Īstenības, Labestības, Pacietības” ir patiesie iemesli viņa uzsāktajai neprātīgajai Faluņgun apspiešanas kampaņai. Tas pilnībā saskan ar to, kā rīkojas pati ĶKP.

¹² Inteliģenta sieviete, kuru Lielās kultūras revolūcijas laikā ĶKP nomocīja līdz nāvei par to, ka viņa atklāti runāja patiesību.

3. Dzjans Dzemiņš un ĶKP noslēdz savstarpēju vienošanos

Dzjans Dzemiņš ir pazīstams ar savu tieksmi izrādīties un pielietot politisku viltību. Viņa nekompetence un gara tumsība ir labi pazīstamas. Neskatoties uz to, ka viņš no visas savas ļaunās sirds dziļumiem vēlējas iznīcināt Faluņgun, diez ko daudz viņš viens nebūtu spējis panākt, jo Faluņgun sakņojas tradicionālajā ķīniešu kultūrā, tas kļuvis ļoti populārs un iemantojis plašu sabiedrības labvēlību. Tomēr neskatoties uz to, ĶKP jau bija pilnā apmērā iedarbinājusi savus iepriekšējās nelietīgajās darbībās noslīpētos tirānijas mehānismus un iecerējusi pilnībā iznīcināt Faluņgun. Dzjans Dzemiņš izmantoja savu ĶKP ģenerālsekretāra stāvokli un personīgi uzsāka Faluņgun apspiešanas kampaņu. Efekts no slepenās vienošanās un rezonanses starp Dzjanu Dzemiņu un ĶKP līdzinās lavīnai, kuru izraisa kliedziens kalnos.

Pirms vēl Dzjans Dzemiņš bija oficiāli izdevis pavēli par Faluņgun apspiešanu, ĶKP jau bija uzsākusi uzbrukumus, izsekošanu, izmeklēšanu un melu fabrikāciju, lai nepatiesi apsūdzētu Faluņgun. ĶKP ļaunais gars instinktīvi jutās „Īstenības, Labestības, Pacietības” apdraudēts, nemaz jau nerunājot par nepieredzēti straujo praktizētāju skaita pieaugumu. Jau no 1994. gada pārgērbti Sabiedriskās drošības biroja darbinieki iefiltrējās Faluņgun praktizētāju vidū, taču viņi neatrada nekādus pārkāpumus, daži pat no sirds sāka nodarboties ar Faluņgun. 1996. gadā, publicējot apmelojošu rakstu par Faluņgun un paziņojot, ka tam ir politiski mērķi, laikraksts “Guanmin Žibao” pārkāpa valsts “Trīs aizliegumu” politiku attiecībā uz cjiņgun, kas balstījās uz to, ka valsts “nepropagandē, neizplata un neiejaucas” cjiņgun darbībā. Pēc šī raksta publikācijas politiķi, aiz kuriem stāvēja sabiedriskās drošības darbinieki un tā dēvētie “zinātnieki”, uzsāka pastāvīgus uzbrukumus Faluņgun. 1997. gada sākumā Luo Gaņš, ĶKP CK politiski-juridiskās komitejas sekretārs, izmantojot savu varu, deva rīkojumu Sabiedriskās drošības birojam veikt valsts sankcionētu Faluņgun darbības izmeklēšanu ar mērķi atrast jebkādas pierādījumus, kas varētu kalpot par attaisnojumu Faluņgun aizliegumam. Pēc tam, kad no visiem valsts reģioniem sāka pienākt ziņojumi, ka “nekādi pierādījumi nav atrasti”, Luo Gaņš Sabiedriskās drošības biroja (saukts arī par Politiskās drošības biroju) pirmajā nodaļā izdeva cirkulāru Nr. 555 “Paziņojums par Faluņgun darbības izmeklēšanas uzsākšanu”. Viņš pirmo reizi apsūdzēja Faluņgun, ka tas esot “ļauns kults”, un pēc tam uzdeva

Sabiedriskās drošības pārvaldēm visā valstī veikt sistemātisku Faluņgun darbības izmeklēšanu, informācijas iegūšanai izmantojot pārgērbtus darbiniekus. Izmeklēšanā netika atrasti nekādi pierādījumi, kas apstiprinātu viņa apsūdzības.

Lai ĶKP varētu uzsākt Faluņgun apspiešanu, tai bija nepieciešams līderis, kurš iekustinātu apspiešanas mehānismus. Izšķirošā bija ĶKP vadītāja attieksme pret šo jautājumu. Kā cilvēkam, ĶKP vadītājam piemīt kā labā, tā ļaunā puse. Ja viņš būtu sekojis savai labajai pusei, viņš būtu varējis laicīgi apturēt ĶKP neprātīgos uzbrukumus. Pretējā gadījumā ĶKP ļaunā daba izpaustos pilnībā.

“4. jūnija” prodemokrātiskās studentu kustības laikā 1989. gadā toreizējais ĶKP CK ģenerālais sekretārs Džao Dzijans negrasījās apspiest studentus. Uz studentu apspiešanu uzstāja astoņas augstas partijas amatpersonas, kuru kontrolē atradās ĶKP. Dens Sjaopins toreiz paziņoja: “[Mēs] nogalināsim 200 000 cilvēku apmaiņā pret 20 stabilitātes gadiem.” Tā dēvētie 20 stabilitātes gadi patiesībā nozīmē 20 ĶKP režīma gadus. Šī ideja atbilda ĶKP diktatūras galvenajam mērķim, tādēļ ĶKP to pieņēma.

Kas attiecas uz Faluņgun, no septiņiem ĶKP CK Politbiroja pastāvīgās komitejas locekļiem Dzijans Dzemiņš bija vienīgais, kurš uzstāja uz apspiešanu. Kā attaisnojumu viņš minēja to, ka šis jautājums skar “partijas un valsts izdzīvošanu”, aizskarot tādējādi ĶKP visjūtīgāko nervu. Šajā gadījumā Dzijana Dzemiņa centieni saglabāt savu personisko varu un ĶKP centieni noturēt vienīgās partijas diktatūru saplūda vienā veselā.

1999. gada 19. jūlija vakarā Dzijans Dzemiņš vadīja ĶKP augstāko amatpersonu sanāksmi. Pārkāpjot likumu ar savu politisko varu, personīgi “noformulējot” visu septiņu Politbiroja pastāvīgās komitejas locekļu izpratni, viņš vienpersoniski nolēma uzsākt masveida Faluņgun vajāšanas kampaņu. Viņš aizliedza Faluņgun Ķīnas valdības vārdā, tādējādi maldinot sabiedrību. Ķīnas komunistiskā partija, Ķīnas valdība un nežēlīgie apspiešanas mehānismi, ko pielietoja ĶKP, tika pilnā apjomā izmantoti miljoniem nevainīgu Faluņgun praktizētāju apspiešanai.

Ja ĶKP ģenerālsekretāra amatā Dzijana Dzemiņa vietā tolaik būtu bijis cits cilvēks, iespējams, ka Faluņgun vajāšana nemaz nebūtu sākusies. No šī viedokļa raugoties, var sacīt, ka ĶKP izmantoja Dzjanu Dzemiņu.

No otras puses, ja ĶKP ar savu amorālo un nežēlīgo būtību nebūtu pastrādājusi tik daudz asiņainu noziegumu, tā neuzskatītu Faluņgun par apdraudējumu. Bez pilnīgas, visu sabiedrību aptverošas ĶKP kontroles Dzjana Dzemiņa centieni apspiest Faluņgun neiegūtu organizatorisko, finansiālo, propagandas, diplomātisko, personāla un materiālo atbalstu, kā arī atbalstu no cietumiem, milicijas, sabiedriskās drošības pārvaldes, armijas un tā sauktajām reliģiskajām un zinātniski-tehniskajām aprindām, demokrātiskajām partijām, darba kolektīviem, Komunistiskās jaunatnes komitejām, Sieviešu federācijām utt. No šī viedokļa raugoties, var sacīt, ka Dzjans Dzemiņš izmantoja ĶKP.

4. Kā Dzjans Dzemiņš izmanto ĶKP Faluņgun vajāšanai

Izmantodams ĶKP organizatorisko principu, saskaņā ar kuru “katrs partijas biedrs ir pakļauts Centrālajai komitejai”, Dzjans Dzemiņš norīkoja ĶKP kontrolēto valsts mašīnēriju kalpot Faluņgun represēšanai. ĶKP kontrolētās institūcijas ietver armiju, plašsaziņas informācijas līdzekļus, sabiedriskās drošības darbiniekus, miliciju, bruņoto miliciju, valsts drošības spēkus, tiesu sistēmu, Višķīnas tautas pārstāvju sapulci, diplomātisko korpusu, kā arī pseidoreliģiskās grupas. Armija un bruņotā milicija, atrazdamies ĶKP kontrolē, tieši piedalījās Faluņgun praktizētāju nolaupīšanās un arestos. Ķīnas plašsaziņas informācijas līdzekļi palīdzēja Dzjana Dzemiņa režīmam, izplatot apmelojumus, nomelnot Faluņgun. Sabiedriskās drošības sistēmu Dzjans Dzemiņš izmantoja personiski, lai ievāktu informāciju, fabricētu melus un falsificētu ziņas. Višķīnas tautas pārstāvju sapulce un tiesu sistēma, piesedzoties ar “likumības” šķietamību, “likuma varas” aizsegā slēpa Dzjana Dzemiņa un ĶKP pastrādātos noziegumus, veiksmīgi piemulķojot visu sabiedrības slāņu ļaudis attiecībā uz notiekošo un tā patiesajiem motīviem. Tie bija pārvērtušies par instrumentu Dzjana Dzemiņa rokās, instrumentu, kura uzdevums bija kalpot viņa aizsardzībai. Tajā pašā laikā, diplomātiskā sistēma starptautiskajā sabiedrībā izplatīja melus, iekārdinot atsevišķas ārvalstu valdības, augstākās amatpersonas un starptautiskos plašsaziņas informācijas līdzekļus ar politiskiem un ekonomiskiem labumiem, lai tie klusētu par represijām pret Faluņgun.

CK darba sapulces laikā, kurā tika pieņemts lēmums par Faluņgun apspiešanu, Dzjans Dzemiņš paziņoja: “Es neticu, ka Ķīnas komunistis-

kā partija nespēs uzveikt Faluņgun.” Plānojot apspiešanas stratēģiju, tika pielietotas trīs direktīvas – “nomelnot [Faluņgun praktizētāju] reputāciju, izputināt [viņus] finansiāli, iznīcināt [viņus] fiziski”. Vēlāk totālā apspiešanas kampaņa tika pilnībā īstenota.

4.1. Plašsaziņas informācijas līdzekļu izmantošana informācijas plūsmas blokādei

Direktīvu “nomelnot [Faluņgun praktizētāju] reputāciju” īstenoja plašsaziņas informācijas līdzekļi, kas atradās ĶKP pilnīgā kontrolē. Sākot ar 1999. gada 22. jūliju, trešo dienu, kopš bija sākušies Faluņgun praktizētāju aresti visā valstī, ĶKP kontrolētie plašsaziņas informācijas līdzekļi uzsāka pret Faluņgun vērstu plaša mēroga kampaņu. Kā piemēru minēsim Ķīnas Centrālo Televīziju (CCTV), kas atrodas Pekinā. Līdz 1999. gada beigām atlikušajos mēnešos Ķīnas Centrālā Televīzija katru dienu septiņas stundas raidīja iepriekš sagatavotus sižetus. Tie, kas gata-voja šos raidījumus, sāka ar to, ka izkropļoja un viltoja Faluņgun pamatlicēja Li Hundži kunga uzstāšanos ierakstus, pēc tam pievienoja tā dēvētās pašnāvības, slepkavības un nāves gadījumus, kas iestājušies, atsakoties no medicīniskās aprūpes. Tika darīts viss iespējama, lai apmelotu un nomelnotu Faluņgun un tā pamatlicēju.

Viszināmākais piemērs tam ir tas, kā no Li Hundži kunga teiktā kādā sabiedriskā pasākumā “tā dēvētais Zemes eksplozijas incidents neeksistē,” tika izgriezts vārda priedēklis “ne”, lai vēlāk plašsaziņas informācijas līdzekļos apmelotu Faluņgun “pasaules gala” sludināšanā. Lai maldinātu sabiedrību, tika pielietoti arī citi triki, piemēram, noziedznieku izdarīto pārkāpumu inkriminēšana Faluņgun praktizētājiem. Par slepkavību Pekinā, ko pastrādāja psihiski slimais Fu Jibiņš, un ubagu noindēšanu Džedzjanas provincē tika apsūdzēts Faluņgun. ĶKP izmantoja plašsaziņas informācijas līdzekļus naida kurināšanai maldinātajā sabiedrībā, lai attaisnotu un meklētu atbalstu asiņainajām vajāšanām.

Vairāk nekā 2000 laikrakstu, vairāk nekā 1000 žurnālu, kā arī simtiem vietējo TV un radiostaciju, kas atradās absolūtā ĶKP kontrolē, tika pārpludināti ar totālu Faluņgun nomelnojošu propagandu. Šīs propagandas programmas vēlāk tika izplatītas visās valstīs ārpus Ķīnas robežām ar oficiālās ziņu aģentūras Siņhua, Ķīnas ziņu aģentūras, Ķīnas telegrāfa aģentūras un citu ĶKP kontrolē esošo un ārvalstīs raidošo plašsaziņas

informācijas līdzekļu palīdzību. Pat pēc nepilnīgiem statistiskiem datiem, tikai sešu mēnešu laikā tika publicēti un izlaisti ēterā vairāk nekā 300 000 rakstu un raidījumu, kuros tika nomelnots Faluņgun, tādējādi saindējot prātus neskaitāmiem maldinātiem cilvēkiem.

Ķīnas vēstniecībās un konsulātos ārvalstīs tika izlikts apskatei milzīgs daudzums albumu, kompaktdisku un brošūru, kuros tika kritizēts un “atmaskots” Faluņgun. Ārlietu Ministrijas interneta mājas lapā tika izveidota speciāla sadaļa, lai kritizētu un “atmaskotu” Faluņgun.

Turklāt 1999. gada beigās, laikā, kad Jaunzēlandē norisinājās Āzijas Klusā okeāna Ekonomiskās Sadraudzības valstu tikšanās augstākajā līmenī, Dzjans Dzemiņš, atmetis jebkādu izlikšanos, pašrocīgi dalīja brošūras ar apmelojumiem par Faluņgun, pasniedzams tās katram no vairāk nekā desmit valstu vadītājiem, kas piedalījās sanāksmē. Kādā intervijā Francijā, lai “nomelnotu [Faluņgun praktizētāju] reputāciju”, Dzjans Dzemiņš, pārkāpjot Ķīnas Konstitūciju, paziņoja, ka Faluņgun ir “jauns kults”.

Melnie, nomācošie mākoņi, kas savilkušies pār valsti, bija signāls tam, ka atkal var sākties kaut kas tik pat dramatisks kā Kultūras revolūcija.

Viszemiskākais bija tā dēvētais “pašsadedzināšanās” incidents, kurš tika inscenēts 2001. gada janvārī un par kuru neiedomājamā ātrumā ar ziņu aģentūras Siņhua palīdzību tika izziņots pa visu pasauli, lai varētu visu vainu uzvelt Faluņgun. Kopš tā laika neskaitāmas starptautiskas organizācijas, to skaitā arī Starptautiskā izglītības attīstības organizācija, kas savu viedokli paudusi ANO sēdē, apstiprinājušas to, ka šis incidents ticis inscenēts. Izjautāšanas laikā viens no televīzijas grupas dalībniekiem atzina, ka daži Centrālajā televīzijā demonstrētie fragmenti tika uzņemti vēlāk. Atliek vien brīnīties par to, ka šie “Faluņgun praktizētāji, kas apņēmīgi dodas nāvē”, izrādījās tik gatavi sadarboties ar ĶKP vadītājiem.

Meli baidās no dienas gaismas. Izplatot tenkas un fabricējot melus, ĶKP darījusi arī visu iespējamo, lai bloķētu informācijas plūsmu. Tā nežēlīgi apspieda ikvienu ziņojumu par Faluņgun darbību ārvalstīs, kā arī aplāpēja ikvienu balsi, kas atskanēja Faluņgun praktizētāju aizstāvībai. Visas Faluņgun grāmatas un citi materiāli bez izņēmuma tika iznīcināti. Lai novērstu ārvalstu plašsaziņas līdzekļu mēģinājumus intervēt Faluņgun praktizētājus Ķīnā, tika ieviesti ārkārtas pasākumi, ieskaitot žurnālis-

tu izsūtīšanu no Ķīnas, spiediena izdarīšanu uz ārvalstu plašsaziņas informācijas līdzekļiem vai arī viņu uzpirkšanu ar mērķi noklusēt faktus.

Kas attiecas uz tiem Faluņgun praktizētājiem Ķīnā, kuri centās nosūtīt uz ārvalstīm faktus un dokumentus, kas apliecina valdības izvērstās necilvēcīgās represijas pret Faluņgun, arī viņu apspiešanai ĶKP pielietojā ārkārtējus un nežēlīgus līdzekļus. Piemēram, Li Jaņhua bija aptuveni 60 gadus veca sieviete no Liaoninas provinces Dašicjao pilsētas Naņlou ekonomiskās attīstības rajona Dundzjanas ciemata. 2001. gada 19. februārī, kad viņa izplatīja materiālus ar patiesību par Faluņgun, milicijas darbinieki viņu nolaupīja un līdz nāvei piekāva. Lai slēptu savu noziegumu, milicija melīgi paziņoja, ka viņa "Faluņgun dēļ sajukusi prātā un mirusi".

Tikai Cjinhua universitātē vien par Faluņgun materiālu izdalīšanu ilgstoši cietumsodi tika piespriesti vairāk nekā desmit pasniedzējiem un studentiem. Pēc tam, kad pasaule uzzināja par Čuncjinas universitātes aspirantes un Faluņgun praktizētājas Vei Sjinjaņas izvarošanu, septiņi Faluņgun praktizētāji no Čuncjinas pilsētas tika apsūdzēti un viņiem tika piespriesti ilgtermiņa cietumsodi.

4.2. Soda sankcijas un kratīšanas, neievērojot nekādas likumīgas procedūras

Viss ĶKP valsts aparāts īstenoja politiku "izputināt [Faluņgun praktizētājus] finansiāli". Kopš vairāk nekā piecu gadu ilgo vajāšanu sākuma simtiem tūkstošiem Faluņgun praktizētāju tika uzlikti no tūkstoša līdz desmitiem tūkstošu juaņu lieli sodi*¹³, šādi cenšoties viņus iebaidīt un pakļaut tos smagam ekonomiskam spiedienam. Faluņgun praktizētāji tika pakļauti šīm patvaļīgajām soda sankcijām savās darba vietās, milicijas iecirkņos un sabiedriskās drošības pārvaldēs. Tiem, kuriem tika uzlikta soda sankcijas, neizsniedza nekādas kvītis par veiktajiem maksājumiem, ne arī uzrādīja attiecīgu likuma pantu, uz kā pamata šīs soda sankcijas tika uzlikta. Pilnībā izpalika jebkādas ar likumu noteiktas procedūras.

Vēl cits Faluņgun praktizētāju aplaupīšanas un iebaidīšanas veids ir kratīšana. Tie, kas saglabā stingru pārliecību, saskaras ar kratīšanām, kurās milicija veic, kad vien tiem ienāk prātā, tas notiek bez jebkāda kratī-

¹³ Vidējā darba alga Ķīnā ir 500 juaņu.

šanas ordera. Bez ierunām tiek konfiscēta nauda un vērtslietas. Ciematos atņem pat graudus un citus produktus. Gluži tāpat kā soda naudas, materiālo vērtību konfiskācija netiek dokumentēta, netiek izrakstītas kvītis, kas varētu kalpot par pierādījumu mantu atsavināšanai. Parasti tie, kas konfiscē praktizētāju mantas, piesavinās tās sev.

Tajā pašā laikā Faluņgun praktizētājus atlaiž no darba. Ciematos varas orgāni draud atņemt praktizētājiem zemi. ĶKP neliek mierā pat pensionārus. Tiem pārtrauc izmaksāt pensijas un izliek no mājām. Dažiem Faluņgun praktizētājiem, kas nodarbojas ar biznesu, tiek konfiscēts īpašums un iesaldēti norēķinu konti.

Īstenojot savu politiku, ĶKP izmanto arī paņēmieni – apsūdzība līdzdalībā. Ja kādā darba kolektīvā vai valsts iestādē tiek atklāti Faluņgun praktizētāji, to vadītājus un darbiniekus atstāj bez prēmijām, viņiem nepienākas arī paaugstinājums amatā. Šo darbību mērķis ir sēt sabiedrībā ienaidu pret Faluņgun praktizētājiem. Arī Faluņgun praktizētāju ģimenes locekļiem un radniekiem draud atlaišana no darba, izlikšana no mājām un viņu bērnu izslēgšana no skolas. Visi šie pasākumi kalpo tam pašam mērķim – atņemt Faluņgun praktizētājiem visus iespējamus ienākumu avotus, lai tādējādi piespiestu viņus atteikties no savas pārliecības.

4.3. Nežēlīgas spīdzināšanas un slepkavības

Baismīgo politiku – “iznīcināt [Faluņgun praktizētājus] fiziski” – Ķīnā galvenokārt īsteno sabiedriskās drošības biroji, prokuratūras^{*14} un tiesu sistēma. Saskaņā ar Minhui interneta mājas lapas sniegtajiem statistikas datiem, kopš vajāšanu sākuma 1999. gada 20. jūlijā, vairāk nekā piecu gadu laikā represiju rezultātā bojā gājuši aptuveni 2871 Faluņgun praktizētāji (dati uz 2006. gada maiju). Nāves gadījumi fiksēti vairāk nekā 30 provincēs, autonomajos apgabalos un centrālās valdības tiešā pakļautībā esošajās pilsētās. Pēc reģistrēto nāves gadījumu skaita līdz 2004. gada 1. oktobrim pirmajā vietā ir Heiludzjanas province, tālāk seko Dziliņa, Ljaonina, Hebei, Šaņduna, Sičuāņa un Hubei. Visjaunāka-

¹⁴ Ķīnas valdības struktūra, kas atbildīga par kriminālvajāšanu un juridisko uzraudzību. Tās pienākumos ietilpst pieņemt lēmumus par arestiem un kriminālvajāšanu, veikt izmeklēšanu, ierosināt un uzturēt apsūdzības, skaidrot dažādu likumu pielietošanu, pārbaudīt tiesu spriedumus, uzraudzīt juridisko procedūru norisi, kontrolēt cietumu, aizturēšanas centru un darba noietu darbību.

jam no bojā gājušajiem bija tikai 10 mēneši, visvecākajam – 82 gadi. 51,3% no kopējā bojāgājušo skaita ir sievietes. 38,8% ir cilvēki, kas vecāki par 50 gadiem. Komunistiskās partijas pārstāvji neoficiāli atzīst, ka faktiskais represiju rezultātā bojā gājušo Faluņgun praktizētāju skaits ir daudz lielāks.

Pret Faluņgun praktizētājiem tiek pielietoti neskaitāmi un daudzveidīgi spīdzināšanu veidi. Piekaušana, pērsana un spīdzināšana ar elektrisko strāvu, sasaldēšana, sasiešana, iekalšana roku dzelžos un kāju važās uz ilgu laiku, spīdzināšana ar uguni, nokaitētu gludekli un degošām cigaretēm, piekarināšana aiz roku dzelžiem, fiksēšana neērtā pozā uz ilgu laiku, caurduršana ar bambusa adatām, seksuāla ņirgāšanās un izvarošana – tā ir tikai neliela daļa no pielietotajām metodēm. 2000. gada oktobrī Ljao-ninas provinces Masaņdzjas piespiedu darba nometnes uzraugi izģērba astoņpadsmit sievietes, Faluņgun praktizētājas, un iemeta tās vīriešu kamerās izvarošanai. Visi šie noziegumi ir pilnībā dokumentāli apstiprināti, to ir pārāk daudz, lai varētu uzskaitīt.

Cita izplatīta necilvēcīgu spīdzināšanu forma, līdzās daudzām citām, ir ļaundarīga “psihiatriskās ārstēšanas” izmantošana. Normālus, saprātīgus un veselus Faluņgun praktizētājus nelikumīgi un ar varu ievieto psihiatriskās klīnikās, kur tiem injicē nezināmus preparātus, kas sagrauj centrālo nervu sistēmu. Rezultātā daži praktizētāji tikuši daļēji vai pilnīgi paralizēti. Daži zaudējuši redzi, citi dzirdi. Citiem tiek sagrauti muskuļaudi un iekšējie orgāni. Dažiem zūd atmiņa, citiem palēninās reakcija. Dažiem praktizētājiem ļoti nopietni tikuši bojāti iekšējie orgāni. Daži piedzīvojuši garīgu sabrukumu. Daži pat gāja bojā neilgi pēc medikamentu ievadīšanas.

Statistika pierāda, ka Faluņgun praktizētāju vajāšanas gadījumi ar “psihiatriskās ārstēšanas” palīdzību Ķīnā notikuši 23 provincēs, autonomajos apgabalos un centrālās valdības tiešā pakļautībā esošajās pilsētās. Vismaz 100 psihiatriskās klīnikas provinču, pilsētu, rajonu un apgabalu līmeņos piedalījās represijās. Balstoties uz šādu gadījumu skaitu un izplatību, ir acīmredzams, ka ļaunprātīga psihotropo preparātu pielietošana pret Faluņgun praktizētājiem bijusi labi izplānota un sistemātiska, no augšas uz leju īstenota politika. Vairāk nekā 1000 Faluņgun praktizētāju pret savu gribu tika ievietoti psihiatriskajās klīnikās un narkoloģiskās rehabilitācijas centros. Daudziem no viņiem ar varu tika ievadīti vai piespiedu

kārtā iedaroti neskaitāmi preparāti, kas sagrauj cilvēka nervu sistēmu. Šos praktizētājus arī sasēja un spīdzināja ar elektrošoku. Tikai šo ļaundarību rezultātā vien bojā gājuši vismaz 15 cilvēki.

4.4. “Ofiss 610” izstiepis savus taustekļus aiz likuma ietvariem

1999. gada 7. jūnijā ĶKP Politbiroja sēdē Dzjans Dzemiņš nepamatoti apmeloja Faluņgun. Viņš klasificēja situāciju, kas saistīta ar Faluņgun kā “šķiru cīņu” un nodēvēja Faluņgun praktizētājus par ĶKP politikajiem ienaidniekiem, izprovocējot ĶKP cīņas refleksu, un deva pavēli Centrālajā komitejā izveidot vadošo grupu Faluņgun jautājuma risināšanai. Tā kā tā tika dibināta 10. jūnijā, to nosauca par “Ofisu 610”. Pēc tam līdzīgi “Ofisi 610” tika izveidoti visā valstī, visos valdības līmeņos no augšas līdz apakšai, lai tieši vadītu visus ar Faluņgun apspiešanu saistītos jautājumus. Politiski juridiskā komiteja, plašsaziņas informācijas līdzekļi, sabiedriskās drošības institūcijas, prokuratūra, tautas tiesa un nacionālās drošības orgāni, atrodoties ĶKP komitejas pakļautībā, “Ofisa 610” vietā pilda netīro darbu. Tehniski “Ofiss 610” atrodas Valsts padomes jurisdikcijā, taču patiesībā tā ir partijas organizācija, kurai ir atļauts pārsniegt noteiktos valsts likumu un valdības struktūru ietvarus un izmantot visus valsts resursus pēc saviem ieskatiem. “Ofiss 610” ir visvarena organizācija, kas pēc savas būtības ļoti līdzinās nacistu gestapo, tās ļaundarībām nav gala. 1999. gada 22. jūlijā, pēc tam, kad Dzjans Dzemiņš izdeva rīkojumu par Faluņgun apspiešanu, ziņu aģentūra Siņhua publicēja ĶKP Centrālās organizatoriskās pārvaldes un ĶKP Centrālās propagandas pārvaldes atbildīgo personu runas, kurās tie atklāti atbalstīja Dzjana Dze-
miņa izvērstās represijas pret Faluņgun. Visas šīs struktūras sadarbojās komunistiskās partijas stingrās organizācijas ietvaros, lai īstenotu Dzjana Dze-
miņa ļauno plānu.

Neskaitāmi gadījumi pierāda, ka ne Sabiedriskās drošības pārvaldēm, ne prokuratūrām, ne Tautas tiesām nav pietiekamas varas, lai pieņemtu neatkarīgu lēmumu nevienā ar Faluņgun saistītā jautājumā. Tiem nākas pildīt “Ofisa 610” pavēles. Kad arestēto, ieslodzīto un līdz nāvei nomocīto praktizētāju radinieki vērsās sabiedriskās drošības instancēs, prokuratūrā vai tautas tiesā, viņiem tika sacīts, ka visus lēmumus pieņem “Ofiss 610”.

Tomēr “Ofisa 610” pastāvēšanai nav likumīga pamata. Kad tas dod rīkojumus visām ĶKP kontrolējamām institūcijām, parasti nav nekādu rakstisku dokumentu, tikai mutiskas pavēles. Vēl vairāk, īpaši tiek uzsvērts, ka tiem, kuri saņem rīkojumus, ir aizliegts veikt audio un video ierakstus un pat izdarīt rakstiskas piezīmes.

Šāda veida līdzīgas diktatūras pagaidu instances izmantošana ir partijas bieži pielietota taktika likumu neievērošanai. Visu iepriekšējo politisko tīrīšanu laikā partija vienmēr izmantojusi nelikumīgu taktiku, izveidojot pagaidu nelikumīgus orgānus, tādus kā Kultūras revolūcijas vadošā grupa, lai īstenotu ĶKP rīkojumus un izplatītu tirāniju pa visu valsti.

Ilgstošās tirāniskās varas un despotiskās valdīšanas laikā partija radījusi visspēcīgāko un atbaidošāko valsts terorisma sistēmu, kas balstīta uz nežēlību, meliem un informācijas blokādi. Tās nežēlība un spēja maldināt ir ārkārtīgi augstā profesionālā līmenī. Tā ir nepieredzēti vērīnīga un plaša. Visu iepriekšējo politisko kustību gaitā partija uzkrājusi sistemātiskas un efektīvas metodes un pieredzi, lai sodītu cilvēkus, kaitētu viņiem un nogalinātu tos visnežēlīgākajos, viltīgākajos un melīgākajos veidos, kādus vien var iedomāties. Gadījumā, kas tika minēts iepriekš, vīrs nespēja izturēt milicijas draudus un spiedienu un nogalināja savu labsirdīgo sievu. Tie ir ĶKP plašsaziņas masu informācijas līdzekļu melu, politiskā spiediena, apsūdzību par līdzdalību, iebiedēšanas un citu valsts terorisma metožu izkropļotās cilvēka dabas un sētā ienaida ļaunie augļi.

4.5. Armijas un nacionālo finanšu resursu izmantošana

Partija kontrolē visas valsts bruņotos spēkus, kas ļauj tai bez bailēm, kad vien ienāk prātā, apspiest cilvēkus. Šajās pret Faluņgun vērstajās represijās Dzjans Dzemiņš izmantoja ne vien miliciju un bruņoto miliciju, bet arī iesaistīja bruņotos spēkus, kad 1999. gada jūlijā un augustā simtiem tūkstoši vai pat miljoni neapbruņotu vienkāršu ļaužu no visas valsts gatavojās doties uz Pekinu ar apelāciju Faluņgun aizstāvībai. Kareivji tika izvietoti dažādās vietās Pekinas pilsētā. Visus galvenos ceļus, kas ved uz Pekinu, bija nobloķējuši ar pielādētiem ieročiem bruņojušies kareivji. Aizturot un arestējot praktizētājus, kas bija ieradušies ar apelāciju, tie rīkojās sadarbībā ar miliciju. Dzjana Dzemiņa veiktā ĶKP militāro spēku pārvietošana atvēra ceļu asiņainajām represijām.

DZJANA DZEMIŅA SLEPENĀ VIENOŠANĀS AR ĶKP,
LAI ĪSTENOTU REPRESIJAS PRET FALUŅGUN

Partija kontrolē valsts finanses, kas pret Faluņgun vērsto represiju īstenošanā nodrošina Dzjanam Dzemiņam finansiālu atbalstu. Reiz kāds augsts Liaoninas provinces juridiskās pārvaldes ierēdnis, uzstājoties Liaoninas provinces Masaņdzja piespiedu darba nometnē, sacīja: “Faluņgun vajāšanai izmantotie finanšu resursi ir pārsnieguši kara laika izdevumus.”

Šobrīd nav zināms, cik lielus valsts ekonomikas resursus, kas nopelnīti ar tautas sviedriem un asinīm, ĶKP iztērējusi represijām pret Faluņgun. Tomēr nav grūti iedomāties, cik milzīga ir šī summa. Sabiedriskās drošības pārvaldes iekšējā partijas informācija 2001. gadā norāda, ka Faluņgun praktizētāju arestiem tikai Tiaņanmenļ laukumā vien tiek tērēti 1,7-2,5 miljoni juaņu dienā, tas nozīmē, no 620 līdz 910 miljoniem juaņu gadā. Visas valsts mērogā, no pilsētām, līdz pat attāliem lauku rajoniem, no milicijas iecirkņiem un sabiedriskās drošības pārvaldēm, līdz visu “Ofisu 610” nodaļu darbiniekiem, Dzjans Dzemiņš iesaistījis represijās vairākus miljonus cilvēku. Visu šo cilvēku darba alga vien sasniedz apmēram simt miljardus juaņu gadā. Turklāt, Dzjans Dzemiņš iztērējis milzīgas summas piespiedu darba nometņu paplašināšanai, lai turētu tajās Faluņgun praktizētājus, kā arī “smadzeņu skalošanas” centru celtniecībai utt. Piemēram, 2001. gada decembrī Dzjans Dzemiņš piešķīris 4,2 miljardus juaņu “smadzeņu skalošanas” centru celtniecībai, kas paredzēti Faluņgun praktizētāju “pāraudzināšanai”. Milzīgas naudas summas tika iztērētas arī tam, lai stimulētu vēl lielāka ļaunumu skaita iesaistīšanos represijās pret Faluņgun. Daudzos rajonos atalgojums par praktizētāja arestu bija vairāki tūkstoši vai pat desmiti tūkstoši juaņu. Liaoninas provinces Masaņdzja piespiedu darba nometne ir vieta, kurā represijas pret Faluņgun ir visnežēlīgākās. Reiz partija piešķīra nometnes direktoram Su naudas prēmiju 50 tūkstošu juaņu apmērā, bet viņa vietniekam Šao prēmiju 30 tūkstošu juaņu apmērā.

Bijušais ĶKP ģenerālsekretārs Dzjans Dzemiņš ir tas, kurš iecerējis, uzsācis un vadījis represijas pret Faluņgun. Šim nolūkam viņš izmantoja ĶKP. Viņam noteikti nāksies atbildēt par šo vēsturisko noziegumu. Tomēr, ja nebūtu bijis ĶKP ar tās vardarbīgo sistēmu, kas izveidojusies ilgstošas prakses gaitā, Dzjans Dzemiņš nespētu uzsākt un īstenot šīs ļaunās represijas.

Dzjans Dzemiņš un partija izmantoja viens otru. Tie, riskējot izraisīt vispārēju nosodījumu, nostājās pret „Īstenību, Labestību, Pacietību” savu personisko un partijas interešu dēļ. Viņu slepenā vienošanās ir patiesais iemesls tam, kāpēc šis traģiskais un absurdaiz noziegums varēja notikt.

5. Dzjans Dzemiņš grauj Ķīnas komunistisko partiju no iekšienes

Savtīgu interešu vadīts, Dzjans Dzemiņš izmantoja ĶKP piemītošo ļauno būtību, lai uzsāktu plaša mēroga vajāšanas pret nevainīgiem cilvēkiem, kas vadās pēc „Īstenības, Labestības, Pacietības” principa. Viņš uzsāka represijas pret sociālo grupu, kas ir vismiermīlīgākā un visnodevīgākā valstij un sabiedrībai. Šīs represijas ne tikai ievēl valsti un tautu noziegumu un posta bezdibenī, bet arī sagrauj partiju pašos tās pamatos.

Dzjans Dzemiņš izmantoja ĶKP, lai represijās pret Faluņgun pielietotu visļaunākās, gan senās, gan mūsdienu, kā ķīniešu, tā arī no ārvalstīm aizgūtās metodes. Rezultātā smagi cieta likums, morāle un cilvēciskās vērtības. Tas pašos pamatos iznīcināja jebkādu uzticību režīmam un sagrāva tā varas uzturēšanas fundamentu.

Dzjana Dzemiņa kliķe izmantoja visus iespējamus finanšu, materiālos un cilvēku resursus, lai apspiestu Faluņgun. Tas uzgūla valstij un sabiedrībai kā smags slogs un radīja milzu spiedienu uz finanšu sistēmu. ĶKP nekādi vairs nav spējīga turpināt šīs neveiksmei nolemtās represijas. Tā vienīgi var izmantot tautas uzkrājumus, izlaist valsts parādzīmes un pievilināt ārvalstu kapitālu, lai uzturētu represijas. ĶKP un Dzjans Dzemiņš represijās izmantojuši visa veida viltus, vardarbības un maldināšanas metodes un visu ĶKP nodevību un ļaundarbību arsenālu, lai vajātu Faluņgun.

Partija un Dzjans Dzemiņš izmantoja visus zināmos propagandas instrumentus, lai fabricētu melus, nomelnotu Faluņgun un radītu attaisnojumu apspiešanai un represijām. Tomēr meliem ir īsas kājas. Kad meli būs pilnībā atmaskoti un viss ļaunums kļūs redzams dienasgaismā, kad represijas beigsies un visi par tām uzzinās, šīs propagandas metodes vairs nespēs maldināt ļaudis. Partija pilnībā zaudēs uzticību cilvēku acīs, tie vairs nesaistīs ar to savas cerības.

Uzsākot FaluŅgun apspiešanu 1999. gadā, Dzjans Dzemiņš bija iecerējis tikt galā ar FaluŅgun “trijos mēnešos”. Tomēr partija nebija pienācīgi novērtējusi FaluŅgun spēku, kā arī tradīciju un ticības spēku.

Kopš seniem laikiem ļaunais nekad nav varējis apspiest taisnīgo. Tas nevar iznīdēt labestību cilvēku sirdīs. Pagājuši pieci gadi. FaluŅgun vēl joprojām ir FaluŅgun. Turklāt, FaluŅgun plaši izplatījies visā pasaulē. Dzjans Dzemiņš un partija šajā cīņā starp labo un ļauno ir cietuši smagu sakāvi. To negodīgā, nežēlīgā un ļaunā būtība ir pilnībā atmaskota. Sliktu slavu iemantojušais Dzjans Dzemiņš šobrīd saskaras ar dažādām problēmām kā savās mājās, tā arī ārvalstīs, un viņu sagaida daudzi tiesu procesi un prasības saukt viņu pie atbildības.

Sākotnēji partija centās izmantot apspiešanu savas tirānijas pastiprināšanai. Tomēr rezultātā tā nevis guva “jaunu sparū”, bet izlietoja visus savus spēkus. Tagad ĶKP jau aizgājusi par tālu, par vēlu to glābt. Tā līdzinās izpuvušam, nokaltušam kokam. Pietiek ar mazu vēja pūsmu, lai tā sagrūtu. Katra absurda doma mēģināt glābt ĶKP ir pretrunā ar vēstures gaitu. Tas ne tikai būs smags un veltīgs darbs, tas iznīcinās paša nākotni.

Noslēgums

Bijušais ĶKP ģenerālsekretārs Dzjans Dzemiņš ir tas, kurš iecerēja, uzsāka un vadīja pret FaluŅgun vērstās ļaunās represijas. Dzjans Dzemiņš pilnībā izmantoja varu, stāvokli, disciplinārās metodes un politisko kampaņu mehānismus, lai uzsāktu FaluŅgun vajāšanu. Viņam neizdosies izvairīties no atbildības par šo vēsturisko noziegumu. No otras puses, ja nebūtu ĶKP, Dzjans Dzemiņš nebūtu varējis uzsākt un īstenot šo nežēlīgo vajāšanu. Kopš savas rašanās ĶKP nespēja paciest taisnīgumu un labestību. Ar apspiešanu kā metodi un represijām kā savu kompetenci, ĶKP valdīšana balstās uz vienas vienīgas partijas stingru apziņas kontroli. Savā būtībā ĶKP baidās no „Īstenības, Labestības, Pacietības” un uzskata FaluŅgun par ienaidnieku. Tādēļ šī FaluŅgun apspiešana un represijas bija neizbēgamas. Dzjans Dzemiņš un ĶKP, uzbrūkot „Īstenībai, Labestībai, Pacietībai”, deva iespēju izplatīties meliem, ļaunumam, vardarbībai, indei, naidam un korupcijai. Tā rezultātā visā Ķīnā iestājās vispārējs morāles pagrimums, kas ir ietekmējis katru.

Slepenā ĶKP un Dzjana Dzemiņa sazvērestība vienoja viņu likteņus. Šodien Faluņgun iesniedz tiesās prasības pret Dzjanu Dzemiņu. Dienā, kad Dzjans Dzemiņš tiks saukts pie atbildības, arī ĶKP liktenis kļūs skaidri zināms.

Debesu principi nepieļauj, ka pastāv tādi, kas izvērš necilvēciskas represijas pret labiem cilvēkiem, kuri vadās pēc „Īstenības, Labestības, Pacietības”. Dzjana Dzemiņa un ĶKP ļaunie darbi kalpos cilvēcei par mūžīgu un dziļu mācību.